



ELLE KENNEDY

Ο

ΣΤΟΧΟΣ

OFF - CAMPUS



ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Off Campus 4 – 0 στόχος**
ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: Off Campus 4 – The Goal
Από τις Εκδόσεις Bloom Books, Νέιπερβιλ 2021
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Elle Kennedy
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Κλαίρη Θεοδώρου
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Χαρά Παπαδοπούλου
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Morten Gorm
ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Τζίνα Γεωργίου
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Σπυριδούλα Βονίτση

© Elle Kennedy, 2016, 2021

© Φωτογραφιών εξωφύλλου: millann / Getty Images, av88 / Adobe Stock

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2024

Πρώτη έκδοση: Οκτώβριος 2024

ISBN 978-618-01-5881-6

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από άδεια που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτίού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευσή του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Από το 1979

Έδρα:

Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Publishers since 1979

Head Office:

121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore:

13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800

e-mail: info@psychogios.gr

psychogios.gr

ELLE KENNEDY

Ο
ΣΤΟΧΟΣ

Ο F F - C A M P U S

Μετάφραση: Κλαίρη Θεοδώρου



Όλες οι σημειώσεις της έκδοσης ανήκουν στη μεταφράστρια.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ

Σαμπρίνα

«Σκατά, σκατά, σκατά! Πού σκατά είναι τα κλειδιά μου;»

Το ρολόι στον στενό διάδρομο μου λέει ότι έχω πενήντα δύο λεπτά για να κάνω μια διαδρομή εξήντα οκτώ λεπτών, αν θέλω να φτάσω εγκαίρως στο πάρτι. Ψάχνω ξανά στην τσάντα μου, αλλά τα κλειδιά μου δεν είναι εκεί. Τσεκάρω και πάλι διάφορα σημεία. Στο κομοδίνο; Όχι. Στο μπάνιο; Κοίταξα πριν από λίγο. Στην κουζίνα; Ίσως.

Ετοιμάζομαι να στρίψω προς τα εκεί, όταν ακούω ένα μεταλλικό κουδούνισμα πίσω μου. «Αυτά ψάχνεις;»

Ένα κύμα περιφρόνησης μου σφίγγει τον λαιμό καθώς γυρίζω και μπαίνω σε ένα σαλόνι τόσο μικρό που τα πέντε παμπάλαια έπιπλα – δύο τραπέζια, μια πολυθρόνα, ένας καναπές και μια καρέκλα – είναι στριμωγμένα μεταξύ τους σαν σαρδέλες σε κονσέρβα. Ο σάρκινος όγκος που είναι απλωμένος στον καναπέ κουνάει τα κλειδιά μου στον αέρα. Αναστενάζω θυμωμένα και αυτός χαμογελάει σπρώχνοντας παράλληλα τα κλειδιά κάτω από τη λιγδιασμένη φόρμα του.

«Έλα να τα πάρεις!»

Γεμάτη απόγνωση περνώ το χέρι μου πάνω από τα τέλεια ισιωμένα μου μαλλιά πριν πλησιάσω τον πατριό μου. «Δώσε μου τα κλειδιά», απαιτώ.

Ο Ρεί με κοιτάζει με λάγνο βλέμμα. «Γαμώτο μου, φωτιά είσαι απόψε. Έχεις εξελιχθεί σε πολύ καυτό μωρό, Ρίνα. Πρέπει να τη βρούμε κάποια στιγμή οι δυο μας...»

Αγνοώ το χοντρό χέρι που καταλήγει στον καβάλο του. Δεν έχω ξαναδεί άντρα που να θέλει τόσο απεγνωσμένα να αγγίξει το ίδιο του το πράμα. Κάνει τον Χόμερ Σίμσον της γνωστής οικογένειας καρτούν να μοιάζει με τζέντλεμαν.

«Δεν πρόκειται να βρούμε τίποτα εμείς οι δύο ποτέ! Οπότε μη με κοιτάς με αυτό το ύφος και μη με λες Ρίνα». Ο Ρεί είναι το μόνο άτομο που με αποκαλεί έτσι και το μισώ. «Δώσε μου τώρα τα κλειδιά μου».

«Σου είπα να έρθεις να τα πάρεις».

Με σφιγμένα δόντια, χώνω το χέρι μου κάτω από τον πισινό του και ψάχνω για τα κλειδιά μου. Ο Ρεί βογκάει και ανακινείται σαν το αηδιαστικό σκατό που είναι, μέχρι που το χέρι μου έρχεται σε επαφή με κάτι μεταλλικό. Τραβώ τα κλειδιά και γυρίζω πίσω στην πόρτα.

«Γιατί το κάνεις θέμα;» με χλευάζει καθώς απομακρύνομαι. «Δεν είναι δα πως έχουμε κάποια συγγένεια, δεν υπάρχει επομένως πρόβλημα αιμομιξίας».

Κοντοστέκομαι και ξοδεύω τριάντα δευτερόλεπτα από τον πολύτιμο χρόνο μου για να τον κοιτάξω μην μπορώντας να πιστέψω αυτό που μόλις ξεστόμισε. «Είσαι ο πατριός μου. Παντρεύτηκες τη μητέρα μου. Και...» καταπίνω σκέτη χολή, «και τώρα κοιμάσαι με τη γιαγιά μου. Οπότε, όχι, δεν έχει να κάνει με το αν εσύ κι εγώ είμαστε συγγενείς. Έχει να κάνει με τ' ότι είσαι το πιο αηδιαστικό άτομο στον πλανήτη και κανονικά θα έπρεπε να σαπίζεις στη φυλακή».

Τα καστανά του μάτια σκοτεινιάζουν. «Πρόσεχε τα λόγια σου, δεσποινίς, αλλιώς μια από αυτές τις μέρες θα γυρίσεις σπίτι και θα βρεις την πόρτα κλειδωμένη!»

Ναι, καλά! «Πληρώνω το ένα τρίτο του ενοικίου εδώ, του υπενθυμίζω αποφασιστικά.

«Ε, λοιπόν, ίσως να έπρεπε να πληρώνεις παραπάνω!»

Στρέφεται πάλι προς την τηλεόραση και περνάω άλλα τριάντα δευτερόλεπτα βυθισμένη στη φαντασίωση ότι του σπάζω το κεφάλι με την τσάντα μου. Χαλάλι ο χαμένος χρόνος. Στην κουζίνα κάθεται η γιαγιά στο τραπέζι. Καπνίζει ένα τσιγάρο και διαβάζει ένα τεύχος του *People*. «Το είδες αυτό;» αναφωνεί. «Η Κιμ Καρντάσιαν ποζάρει και πάλι γυμνή».

«Μπράβο της!» Πιάνω το παλτό μου από την πλάτη της καρδέκλας και κατευθύνομαι προς την πόρτα της κουζίνας. Έχω διαπιστώσει ότι είναι πιο ασφαλές να βγαίνω από το σπίτι από την πίσω πόρτα. Συνήθως είναι μαζεμένοι ένα σωρό αλήτες στα σκαλιά από τις στενές μεζονέτες στην όχι-και-τόσο-εύπορη συνοικία μας σε αυτήν την όχι-και-τόσο-εύπορη πλευρά του Σάουθι. Εξάλλου, το πάρκινγκ είναι στο πίσω μέρος του σπιτιού, οπότε βολεύει.

«Έμαθα ότι η Ρέιτσελ Μπέρκοβιτς είναι γκαστρομένη», σχολιάζει η γιαγιά. «Έπρεπε να το είχε ρίξει, αλλά υποθέτω ότι είναι ενάντια στη θρησκεία τους».

Σφίγγω πάλι τα δόντια μου και γυρίζω να αντικρίσω τη γιαγιά μου. Ως συνήθως, φοράει μια φθαρμένη ρόμπα και χνουδωτές ροζ παντόφλες, αλλά τα βαμμένα ξανθά μαλλιά της είναι χτενισμένα στην εντέλεια και το πρόσωπό της είναι πλήρως μακιγιαρισμένο, παρόλο που σπάνια βγαίνει έξω.

«Είναι Εβραία, γιαγιά. Δε νομίζω, άρα, ότι είναι ενάντια στη θρησκεία της, αλλά, ακόμα κι έτσι είναι δική της επιλογή».

«Μάλλον, θέλει τα επιπλέον κουπόνια φαγητού», καταλήγει η γιαγιά, φυσώντας τον καπνό του τσιγάρου της προς το μέρος μου. Γαμώτο. Ελπίζω να μη μυρίζω σαν τασάκι με αποτσιγάρα μέχρι να φτάσω στο Χέιστινγκς.

«Είμαι σίγουρη πως δεν είναι αυτός ο λόγος που η Ρέιτσελ κρατάει το μωρό». Με το χέρι μου ακουμπισμένο στην πόρτα, αλλάζω νευρικά βάρος στα πόδια μου, περιμένοντας την κατάλληλη ευκαιρία για να πω στη γιαγιά αντίο.

«Η μαμά σου είχε σκεφτεί πάντως τότε να σε ρίξει...»

Και να η ευκαιρία. «Εντάξει, αρκετά», μουρμουρίζω. «Πάω στο Χέιστινγκς. Θα επιστρέψω αργότερα!»

Σηκώνει το κεφάλι της από το περιοδικό και το βλέμμα της στενεύει καθώς βλέπει τη μαύρη πλεκτή φούστα μου, το μαύρο κοντομάνικο πουλόβερ με λαιμόκοψη και τα οκτάποντα τακούνια μου. Μπορώ να δω τις λέξεις να σχηματίζονται στο μυαλό της πριν καν βγουν από το στόμα της.

«Πάντα ψηλομύτα... Στο ακριβό κολέγιό σου πηγαίνεις πάλι; Έχεις μαθήματα Σάββατο βράδυ;»

«Πάω σε ένα κοκτέιλ πάρτι», απαντώ απρόθυμα.

«Τα κοκτέιλ πάρτι σε μάραναν. Πρόσεξε μη σκάσουν τα χείλη σου από το πολύ γλείψιμο εκεί πέρα...»

«Ναι... Σ' ευχαριστώ για τη συμβουλή, γιαγιά». Ανοίγω την πίσω πόρτα και αναγκάζομαι να προσθέσω, «Σ' αγαπώ, γιαγιά!»

«Κι εγώ σ' αγαπώ, κοριτσάκι μου».

Όντως με αγαπάει, αλλά μερικές φορές η αγάπη της είναι τόσο γεμάτη χολή που δεν ξέρω αν με βοηθάει ή αν, απλώς, με πληγώνει. Η διαδρομή μέχρι τη μικρή πόλη του Χέιστινγκς δεν μου παίρνει πενήντα δύο ούτε εξήντα οκτώ λεπτά. Αντιθέτως, μου παίρνει μιάμιση ολόκληρη ώρα, επειδή οι δρόμοι είναι σε πολύ κακή κατάσταση εξαιτίας της κακοκαιρίας. Περνούν άλλα πέντε λεπτά μέχρι να βρω χώρο στάθμευσης και, μέχρι να φτάσω στο σπίτι της καθηγήτριας Γκίμπσον, είμαι πιο τεντωμένη και από χορδή πιάνου, ενώ νιώθω εξίσου εύθραυστη.

«Γεια σας, κύριε Γκίμπσον. Λυπάμαι πολύ που άργησα», λέω στον άνδρα με τα γυαλιά στην πόρτα.

Ο σύζυγος της καθηγήτριας Γκίμπσον μού χαμογελάει ήρεμα. «Μην ανησυχείς, Σαμπρίνα. Έχει απαίσιος καιρός. Άσε με να πάρω το παλτό σου». Απλώνει το χέρι του και περιμένει υπομονετικά, ενώ εγώ παλεύω να βγάλω το μάλλινο παλτό μου.

Η καθηγήτρια Γκίμπσον καταφτάνει την ώρα που ο σύζυγός της κρεμάει το φτηνό μου πανωφόρι στην ντουλάπα ανάμεσα στα ακριβά δικά τους. Φαίνεται τόσο παράταιρο όσο κι εγώ. Παραμερίζω το αίσθημα της ανεπάρκειας και επιστρατεύω ένα λαμπερό χαμόγελο για να το καλύψω.

«Σαμπρίνα!» αναφωνεί χαρούμενα η κα Γκίμπσον. Η επι-

βλητική της παρουσία με θέτει κατευθείαν σε εγρήγορση. «Χαίρομαι πολύ που έφτασες σώα και αβλαβής. Χιονίζει ακόμα;»
«Όχι, βρέχει μόνο».

Κάνει μια γκριμάτσα και με πιάνει από το χέρι. «Ακόμα χειρότερα. Ελπίζω να μη σκοπεύεις να επιστρέψεις στην πόλη απόψε. Οι δρόμοι σίγουρα θα παγώσουν!»

Δεδομένου ότι πρέπει να δουλέψω το πρωί, ξέρω πως θα επιστρέψω ανεξάρτητα από τις συνθήκες του δρόμου, αλλά δε θέλω να ανησυχεί η καθηγήτριά μου, οπότε της χαμογελάω καθησυχαστικά. «Θα είμαι μια χαρά. Είναι ακόμα εδώ;»

Η καθηγήτριά μου σφίγγει το κόκαλο στον ώμο μου. «Είναι – και πεθαίνει να σε γνωρίσει!»

Τέλεια! Παίρνω την πρώτη μου ολόκληρη ανάσα από τότε που έφτασα και αφήνομαι να με οδηγήσει στην άλλη άκρη του δωματίου προς μια κοντή γκριζομάλλα γυναίκα που φοράει παστέλ σακάκι με μαύρο παντελόνι. Το ντύσιμό της είναι μάλλον βαρετό, αλλά τα διαμάντια που λάμπουν στ’ αυτιά της είναι μεγαλύτερα από τον αντίχειρά μου. Επίσης, φαίνεται πολύ εγκάρδια για καθηγήτρια Νομικής. Πάντα τις φανταζόμουν ως σκυθρωπά, απόλυτα σοβαρά άτομα· σαν εμένα, δηλαδή.

«Αμέλια, να σου συστήσω τη Σαμπρίνα Τζέιμς. Είναι η φοιτήτρια για την οποία σου έλεγα. Είναι πρώτη στην τάξη της, κάνει δύο δουλειές και διέπρεψε στις εξετάσεις εισαγωγής στη Νομική Σχολή». Η καθηγήτρια Γκίμπσον στρέφεται προς το μέρος μου. «Σαμπρίνα, από εδώ η Αμέλια Φρομ, εξαιρετική συνταγματολόγος».

«Χαίρομαι πολύ για τη γνωριμία», λέω, απλώνοντας το χέρι μου και προσεύχομαι στον θεό να είναι στεγνό και όχι υγρό από την αγωνία. Έκανα εξάσκηση για μία ώρα, νωρίτερα, σφίγγοντας το δικό μου χέρι.

Η Αμέλια με αγκαλιάζει φευγαλέα πριν απομακρυνθεί και πάλι. «Ιταλίδα μητέρα και Εβραίος παππούς, εξού και ο περίεργος συνδυασμός ονομάτων. Το Τζέιμς είναι σκοτσέζικο, σωστά; Αποκεί κατάγεται η οικογένειά σου;» Τα λαμπερά της μάτια με

σαρώνουν και προσπαθώ όπως όπως να καταπνίξω τη νευρική-τητα που μου προκαλούν τα φτηνά μου ρούχα από τις εκπώσεις της μόδας για το πλήθος.

«Δεν το γνωρίζω ακριβώς...» Η οικογένειά μου προέρχεται από τον βούρκο. Η Σκοτία ακούγεται, επομένως, πολύ ωραία και βασιλική για να είναι η πατρίδα μας.

Κουνάει αδιάφορα το χέρι της. «Δεν έχει σημασία. Ασχολούμαι παράλληλα με τη γενεαλογία. Λοιπόν, έκανες αίτηση στο Χάρβαρντ; Έτσι μου είπε η Κέλι».

Η Κέλι; Ξέρω κάποια Κέλι;

«Εμένα εννοεί, αγαπητή μου», λέει η καθηγήτρια Γκίμπσον με ένα απαλό γελάκι.

Κοκκινίζω από αμηχανία. «Ναι, συγγνώμη. Σας σκέφτομαι πάντα με το επίθετό σας».

«Πόσο επίσημο, Κέλι!» την επιπλήττει η καθηγήτρια Φρομ. «Σαμπρίνα, πού αλλού έχεις κάνει αίτηση;»

«Στο Μπόστον Κόλετζ, στο Σάφολκ και στο Γέιλ, αλλά το Χάρβαρντ είναι το όνειρό μου».

Η Αμέλια ανασηκώνει το φρύδι της στο άκουσμα της λίστας μου με πανεπιστήμια δεύτερης και τρίτης κατηγορίας της Βοστώνης. Η καθηγήτρια Γκίμπσον με υπερασπίζεται. «Θέλει να μείνει κοντά στο σπίτι της. Και προφανώς ταιριάζει σε καλύτερο πανεπιστήμιο από το Γέιλ».

Οι δύο καθηγήτριες βαριανασαίνουν ταυτόχρονα με περιφρόνηση. Είναι απόφοιτες του Χάρβαρντ – και προφανώς, όλοι οι απόφοιτοι του Χάρβαρντ απεχθάνονται το Γέιλ.

«Από όλα όσα μου είπε η Κέλι για σένα, νομίζω ότι το Χάρβαρντ θα ήταν περήφανο να σε έχει».

«Κι εγώ θα ήμουν περήφανη να γίνω φοιτήτρια του Χάρβαρντ, κυρία μου».

«Οι επιστολές αποδοχής θα αποσταλούν σύντομα». Τα μάτια της αστράφτουν σκανταλιάρικα. «Θα φροντίσω να πω μια καλή κουβέντα για σένα».

Η Αμέλια μου χαρίζει άλλο ένα χαμόγελο κι εγώ σχεδόν λι-

ποθυμώ από την ανακούφιση. Δεν προσπαθούσα να την καλοπιιάσω με αυτά που είπα. Το Χάρβαρντ είναι πραγματικά το όνειρό μου. «Ευχαριστώ», καταφέρνω να ξεστομίσω.

Η καθηγήτρια Γκίμπσον μού δείχνει τον μπουφέ. «Γιατί δε βάζεις κάτι να φας; Αμέλια, ήθελα να σου μιλήσω γι' αυτό το καινούργιο επιστημονικό άρθρο θέσης που άκουσα ότι θα δημοσιευθεί από το Μπράουν. Είχες την ευκαιρία να το δεις;»

Οι δυο τους απομακρύνονται, απορροφημένες σε μια συζήτηση σχετικά με τη διαθεματικότητα που συνδέει τον φεμινισμό των Αφροαμερικανών γυναικών και τη φυλετική θεωρία, τομέα στον οποίο η καθηγήτρια Γκίμπσον είναι ειδική. Κατευθύνομαι προς τον ντυμένο με λευκό τραπεζομάντιλο πάγκο με τα ποτά, και είναι γεμάτος με τυριά, κράκερ και φρούτα. Η Χόουπ Μάθιους και η Κάριν Τόμσον στέκονται ήδη εκεί. Είναι οι δύο πιο όμορφες και έξυπνες κολλητές στον κόσμο. Τρέχω προς το μέρος τους και σχεδόν καταρρέω στην αγκαλιά τους.

«Λοιπόν; Πώς πήγε;» με ρωτάει η Χόουπ με ανυπομονησία.

«Καλά, νομίζω. Είπε ότι το Χάρβαρντ θα είναι περήφανο να με έχει και πως οι πρώτες επιστολές αποδοχής θα σταλούν σύντομα». Παίρνω ένα πιάτο, αρχίζω να το γεμίζω και από μέσα μου εύχομαι τα κομμάτια του τυριού να ήταν μεγαλύτερα. Πεινάω τόσο πολύ που θα μπορούσα να φάω ένα ολόκληρο κεφάλι απ' αυτό. Όλη τη μέρα είχα αρρωστήσει από την αγωνία της προσμονής αυτής της συνάντησης, και τώρα που τελείωσε, θέλω να πέσω με τα μούτρα στον μπουφέ.

«Ω, σίγουρα θα σε δεχτούν», δηλώνει η Κάριν.

Και οι τρεις μας έχουμε σύμβουλο την καθηγήτρια Γκίμπσον, η οποία είναι ταγμένη στην υποστήριξη νέων γυναικών. Υπάρχουν και άλλες οργανώσεις δικτύωσης στην Πανεπιστημιούπολη, αλλά η επιρροή της είναι αποκλειστικά προσανατολισμένη στην προώθηση των γυναικών, και ειλικρινά δε θα μπορούσα να της είμαι περισσότερο ευγνώμων. Το αποψινό κοκτέιλ πάρτι έχει οργανωθεί για να συναντηθούν οι φοιτητριάδες της με μέλη ΔΕΠ των πιο ανταγωνιστικών μεταπτυχιακών προγραμμάτων

της χώρας. Η Χόουπ διεκδικεί μια θέση στην Ιατρική του Χάρβαρντ, ενώ η Κάριν στοχεύει το MIT, το Τεχνολογικό Ινστιτούτο της Μασαχουσέτης, ένα από τα μεγαλύτερα και καλύτερα πανεπιστήμια των ΗΠΑ.

Ναι, υπάρχει μια θάλασσα οιστρογόνων αυτήν τη στιγμή μέσα στο σπίτι της καθηγήτριας Γκίμπσον. Εκτός από τον σύζυγό της, μόνο δύο ακόμα άνδρες είναι παρόντες. Πραγματικά θα μου λείψει αυτό το μέρος μετά την αποφοίτησή μου. Ήταν σαν ένα δεύτερο σπίτι για μένα.

«Μακάρι!» απαντώ στην Κάριν. «Αν δεν μπω στο Χάρβαρντ, τότε θα πρέπει να πάω στη Βοστώνη ή στο Σάφολκ». Κι αυτά θα ήταν μια χαρά, αλλά το Χάρβαρντ ουσιαστικά μου εγγυάται μια ευκαιρία για τη δουλειά που θα ήθελα μετά την αποφοίτηση. Μια θέση σε μια από τις κορυφαίες νομικές εταιρείες της χώρας δηλαδή, ή αυτό που όλοι αποκαλούν BigLaw.

«Θα σε πάρουν!» λέει η Χόουπ με σιγουριά. «Και ελπίζω πως, μόλις πάρεις το γράμμα αποδοχής, θα σταματήσεις να αγχώνεσαι τόσο, γιατί πραγματικά φαίνεσαι απίστευτα σφιγμένη!»

Κάνω μια κυκλική κίνηση με το κεφάλι γύρω από τον λαιμό μου και τα πάντα είναι τελείως άκαμπτα. Ναι, είμαι σφιγμένη. «Το ξέρω... Το πρόγραμμά μου είναι βάρβαρο αυτές τις μέρες. Πήγα για ύπνο στις δύο το πρωί, επειδή η κοπέλα που έπρεπε να κλείσει στο “Boots & Chutes” χρειάστηκε να φύγει νωρίτερα και με άφησε στα κρύα του λουτρού, και μετά σηκώθηκα ξανά στις τέσσερις για να ταξινομήσω την αλληλογραφία στο ταχυδρομείο. Γύρισα σπίτι πάλι κατά το μεσημέρι και κατέρρευσα, παρολίγο μάλιστα να μην ξυπνήσω την ώρα που έπρεπε».

«Εξακολουθείς να δουλεύεις και στις δύο δουλειές, λοιπόν;» Η Κάριν κάνει στην άκρη τα κόκκινα μαλλιά της από το πρόσωπό της. «Είπες ότι θα παραιτηθείς από τη δουλειά της σερβιτόρας, έτσι δεν είναι;»

«Δεν μπορώ ακόμα. Η κα Γκίμπσον μου είπε ότι δε θέλουν να δουλεύουμε στο πρώτο έτος της Νομικής. Ο μόνος τρόπος,

επομένως, για να τα καταφέρω είναι να έχω μαζέψει αρκετά χρήματα για φαγητό και ενοίκιο πριν από τον Σεπτέμβριο».

Η Κάριν βγάζει έναν συμπονετικό στεναγμό. «Ναι, ξέρω. Οι γονείς μου θα πάρουν ένα τόσο μεγάλο δάνειο που θα τα έβγαζε πέρα οικονομικά μια μικρή χώρα με αυτό...»

«Μακάρι να μετακόμιζες μαζί μας», λέει η Χόουπ θλιμμένα.

«Αλήθεια; Δεν είχα ιδέα», αστειεύομαι. «Το λες μόνο δύο φορές την ημέρα από τότε που ξεκίνησε το εξάμηνο».

Ζαρώνει χαμογελώντας τη χαριτωμένη μύτη της. «Θα σου άρεσε πολύ αυτό το σπίτι που μας νοίκιασε ο μπαμπάς μου. Έχει παράθυρα από το δάπεδο μέχρι την οροφή και είναι ακριβώς πάνω στη γραμμή του μετρού. Δημόσια συγκοινωνία στα πόδια σου, δηλαδή...» προσθέτει κουνώντας τα φρούδια της δελεαστικά.

«Είναι πολύ ακριβό, Χόουπ!»

«Ξέρεις ότι θα κάλυπτα τη διαφορά. Ή, μάλλον, οι γονείς μου θα την κάλυπταν», διορθώνει τον εαυτό της.

Η οικογένεια αυτού του κοριτσιού έχει περισσότερα χρήματα από τους περισσότερους μεγιστάνες πετρελαίων, αλλά δεν το καταλαβαίνεις ποτέ μιλώντας μαζί της. Η Χόουπ είναι προσγειωμένη όσο δεν πάει.

«Το ξέρω», λέω καταπίνοντας, αμάσητα σχεδόν, μικρά λουκανικάκια, «αλλά θα ένιωθα ενοχές και μετά οι ενοχές θα μετατρέπονταν σε δυσαρέσκεια, κι αυτό θα επηρέαζε αρνητικά τη φιλία μας. Και το να μην είμαι φίλη μαζί σου θα ήταν χάλια».

Κουνάει το κεφάλι της απογοητευμένη. «Να ξέρεις πάντως πως, αν κάποια στιγμή σου επιτρέψει επιτέλους η περηφάνια σου να ζητήσεις βοήθεια, είμαι εδώ».

«Είμαστε εδώ», παρεμβαίνει αμέσως η Κάριν.

«Αυτό ακριβώς εννοώ κι εγώ», λέω κουνώντας το πιρούνι μου ανάμεσά τους. «Γι' αυτό δεν μπορώ να συγκατοικήσω μαζί σας. Σημαίνετε πάρα πολλά για μένα. Πέρα απ' αυτό, όμως, θα τα καταφέρω. Έχω σχεδόν δέκα μήνες για να μαζέψω χρήματα πριν αρχίσουν τα μαθήματα το επόμενο φθινόπωρο. Μια χαρά θα πάει!»

«Έλα, τουλάχιστον, για ένα ποτό μαζί μας αφού τελειώσουμε αποδώ», με παρακαλεί η Κάριν.

«Πρέπει να επιστρέψω σπίτι», αποκρίνομαι κάνοντας μια γκριμάτσα. «Πρέπει να πάω για δουλειά αύριο».

«Κυριακάτικα;» ρωτάει η Χόουπ.

«Πληρώνομαι μισό ημερομίσθιο πάνω τις Κυριακές. Δεν έχω, λοιπόν, την πολυτέλεια να το απορρίψω. Στην πραγματικότητα, πρέπει να φύγω σύντομα». Αφήνω το πιάτο μου στο τραπέζι και προσπαθώ να ρίξω μια ματιά μέσα από το τεράστιο παράθυρο για να καταλάβω ποια είναι η κατάσταση εκεί έξω. Το μόνο που βλέπω είναι σκοτάδι και αυλακιές από τις στάλες της βροχής στο τζάμι. «Όσο πιο γρήγορα φύγω, τόσο το καλύτερο», λέω ανήσυχα.

«Όχι μ' αυτόν τον καιρό!» Η καθηγήτρια Γκίμπσον εμφανίζεται στο πλάι μου με ένα ποτήρι κρασί στο χέρι. «Το δελτίο καιρού προειδοποιεί για εκτεταμένο παγετό. Η θερμοκρασία πέφτει διαρκώς και η βροχή μετατρέπεται αμέσως σε πάγο».

Μια ματιά στο πρόσωπο της συμβούλου μου αρκεί για να καταλάβω πως δεν έχει νόημα να φέρω αντίρρηση. Έτσι δέχομαι να μείνω, αλλά με μεγάλη απροθυμία.

«Εντάξει», λέω, «διαμαρτύρομαι, όμως, εντόνως. Και εσύ...» συνεχίζω γυρνώντας το πηρούνι μου προς την κατεύθυνση της Κάριν, «το καλό που σου θέλω να έχεις παγωτό στην κατάψυξη σε περίπτωση που χρειαστεί να μείνω σπίτι σου, αλλιώς θα σου θυμώσω πάρα πολύ!»

Και οι τρεις τους γελούν. Η καθηγήτρια Γκίμπσον απομακρύνεται, αφήνοντάς μας να κάνουμε όσες περισσότερες επαφές μπορούμε ως τρεις τελειόφοιτες κολεγίου. Έπειτα από μια ώρα κοινωνικών συναναστροφών, παίρνουμε τα παλτά μας.

«Πού πάμε;» ρωτάω τη Χόουπ και την Κάριν.

«Ο Ντ' Αντρέ είναι στο Malone's και του είπα ότι θα τον συναντήσω εκεί», μου λέει η Χόουπ. «Είναι περίπου δύο λεπτά με το αυτοκίνητο, οπότε δε θα έχουμε πρόβλημα».

«Αλήθεια; Στο Malone's; Εκεί δε μαζεύονται όλοι οι παίκτες του χόκεϊ», γκρινιαζώ. «Τι δουλειά έχει ο Ντ' Αντρέ εκεί;»

«Πίνει ποτά και με περιμένει. Εξάλλου, πρέπει κι εσύ να κάνεις σεξ και οι αθλητές ήταν ανέκαθεν ο αγαπημένος σου τύπος».

Η Κάριν ρουθουνίζει. «Ο μοναδικός της τύπος...»

«Έχω σοβαρό λόγο που προτιμώ τους αθλητές», υποστηρίζω.

«Το ξέρω. Τον έχουμε ακούσει». Στρέφει το απαυδισμένο βλέμμα της ψηλά. «Αν θέλεις να σου απαντήσουν σε μια ερώτηση στατιστικής, απευθύνσου στους σπασίκλης των μαθηματικών. Αν, όμως, θέλεις να ικανοποιήσεις μια σωματική σου ανάγκη, τότε πήγαινε σε έναν αθλητή. Το σώμα είναι το εργαλείο κάθε κορυφαίου αθλητή. Το φροντίζουν ανελλιπώς και ξέρουν πώς να το φτάνουν στα όριά του, μπλα μπλα, μπλα...» Η Κάριν κάνει μια χειρονομία με το αριστερό της χέρι σαν να σκουπίζει δάκρυα από τα μάτια της. Σηκώνω το μεσαίο μου δάχτυλο.

«Το σεξ όμως με κάποιον που πραγματικά σου αρέσει είναι πολύ καλύτερο», λέει η Χόουπ που είναι με τον Ντ'Αντρέ, τον ποδοσφαιριστή φίλο της, από το πρώτο έτος σπουδών μας».

«Μου αρέσουν», διαμαρτύρομαι, «στο κρεβάτι...»

Χαχανίζουμε με τα λεγόμενά μου, μέχρι που η Κάριν αναφέρει έναν τύπο που είχε σαφέστατα ρίξει τον μέσο όρο.

«Θυμάσαι, όμως, τον Γκρεγκ των δέκα δευτερολέπτων;»

Ανατριχιάζω σύγκορη. «Πρώτον, να 'σαι καλά που επανέφερες μια τόσο ελεεινή ανάμνηση, δεύτερον, δε λέω ότι δεν υπάρχουν και οι άχρηστοι. Απλώς οι πιθανότητες είναι πάντα καλύτερες, όταν συνευρίσκεισαι με έναν αθλητή. Αυτό είναι όλο».

«Και οι παίκτες του χόκεϊ είναι άχρηστοι;» ρωτάει η Κάριν.

Ανασηκώνω αδιάφορα τους ώμους μου. «Δεν ξέρω. Ούτως ή άλλως, δεν τους έχω αποκλείσει από τη λίστα μου, εξαιτίας των λειψών επιδόσεών τους στο κρεβάτι, αλλά επειδή είναι υπερπρονομιούχοι μαλάκες που απολαμβάνουν ειδική μεταχείριση από τους καθηγητές».

«Σαμπρίνα, κορίτσι μου, πρέπει κάποια στιγμή να το ξεπεράσεις αυτό», με προτρέπει η Χόουπ.


«Με τίποτα! Οι παίκτες του χόκεϊ δεν αποτελούν επιλογή για μένα. Δε χωράει συζήτηση».

ΞΕΡΕΙ ΠΑΝΤΑ ΠΩΣ ΝΑ ΠΕΤΥΧΑΙΝΕΙ ΤΟΥΣ ΣΤΟΧΟΥΣ ΤΗΣ...

Η τελειόφοιτη Σαμπρίνα Τζέιμς έχει σχεδιάσει όλο της το μέλλον: θα τελειώσει το κολέγιο, θα σκίσει στη Νομική του Χάρβαρντ και θα βρει μια καλοπληρωμένη δουλειά σε κορυφαία δικηγορική εταιρεία. Το πλάνο της για να ξεφύγει από το ντροπιαστικό της παρελθόν σίγουρα δεν περιλαμβάνει έναν κούκλο παίκτη του χόκεϊ που πιστεύει στον κεραυνοβόλο έρωτα. Είναι πρόθυμη να δώσει μόνο μία νύχτα καουτού πάθους και αναπάντεχης τρυφερότητας στον Τζον Τάκερ, αλλά κάποιες φορές μία νύχτα είναι αρκετή για να σου αλλάξει ολόκληρη τη ζωή.

ΑΛΛΑ ΤΟ ΠΑΙΧΝΙΔΙ ΜΟΛΙΣ ΕΓΙΝΕ ΠΟΛΥ ΠΙΟ ΠΕΡΙΠΛΟΚΟ.

Ο Τάκερ πιστεύει ότι το να παίζεις ομαδικά είναι εξίσου σημαντικό με το να είσαι σαρ. Στον πάγο δεν τον πειράζει να μένει μακριά από τα φώτα της δημοσιότητας, αλλά όταν έρχεται η ώρα να γίνει μπαμπάς στα είκοσι δύο του, αρνείται να μείνει στον πάγο. Και δεν τον χαλάει που η μητέρα του παιδιού του είναι πανέμορφη, πανέξυπνη, και τον κρατά πάντα στην τσίτα. Το πρόβλημα είναι ότι η καρδιά της Σαμπρίνα παραμένει καλά κλειδωμένη και η εκρηκτική καστανομάλλα είναι πολύ πεισματάρη για να δεχτεί τη βοήθειά του. Αν θέλει να ζήσει με τη γυναίκα των ονείρων του, θα πρέπει να την πείσει ότι κάποιες φορές χρειάζεσαι βοήθεια για να πετύχεις τον στόχο σου.

Το τέταρτο βιβλίο της  σειράς μπεστ σέλερ **Off-Campus** όπου πρωταγωνιστούν παίκτες μιας ομάδας χόκεϊ και τα κορίτσια που θα τους κάνουν να παραμιλούν.



Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
p s y c h o g i o s . g r



ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 30299